

Zantria

(Részlet egy készülő ifjúsági regényből)

– Dögölj meg! – ordította, miközben teljes erőből bevágta maga mögött az ajtót.

Ha nem egy törékeny alkatú, szőke leányzó tette volna ezt, biztosan kiszakad a keret a kevésbé karbantartott régi halászház falából. Ő azonban nem volt ennyire erős, csak egy látványos távozást tudott produkálni, amit alighanem kamaszhisztinek titulálnak majd a szomszédok.

Pár perc múlva már a hullámok közt gázolt, kezében azúrkeék szörfdeszkája, amit Linától kapott. A nő nem a vérszerinti édesanyja, de mindig is gyermekeként szerette a lányt. Amióta csak képes volt gondolkodni, mindig is Lina volt az apja mellett, ő gondoskodott róluk. Szilla sosem firtatta, ki is szülte valójában, hiszen egyáltalán nem is emlékezett arra az asszonyra.

Helyette hálás volt, amiért neki egy jóságos mostoha jutott, a mesebeli gonosz banyák helyett.

Ha mégis eszébe jutott, ki lehet az igazi anyja, nem érzett semmit. Ködösek lettek a gondolatai, és hamar banális, hétköznapi témákra terelődtek.

Linával gyakran maradtak kettesben, amíg a családfő hosszabb utakra távozott. Vásároknál árulta a kiszáritott tengeri herkentyűket, kagylóból készült ékszereket.

Egyszer aztán hiába várták. A napokból hetek, a hetekből hónapok lettek. Pedig azt ígérte, csupán egyetlen vásárra viszi el portékáit, a szomszédos városba, Bivalviába. Pár nap alatt haza kellett volna érnie. Lina pedig csak hallgatott, és a lányt sem engedte az apja nyomába eredni.

Szilla egyre vadabban szelte a hullámokat, miközben azon gondolkodott, mi a fene történhetett az apjával. A logikus felvetés szerint baleset érte, kirabolták, eszméletlenül fekszik valamelyik gyógyító helyen, vagy épp lecsapolják a vérének a mágusok egy varázskunyhóban.

RUMP TÍMEA (1995) költő, író. 2020-ban diplomázott magyar-étika szakon. Rendszeresen publikál különböző antológiákban, irodalmi folyóiratokban, online irodalmi felületeken. Első önálló meseregénye: *Levendula hercegnő* (POKET, 2021).

Azonban baljós szóbeszéddek terjedtek róla a faluban. Apró suttogások, furcsa összepillantások.

Az emberek azt suttogták a kis tengerparti faluban, hogy az apját Bivalvia javasasszonyával látták egybekelni, a sápadtszöke Anillal. A hölgy szerelmi bájjitalairól és meglehetősen sötét jóslatairól híres.

Szilla nem hitt a pletykáknak. Hiszen tökéletesen rendben van minden. Linával boldogok, sokat nevetnek és minden nap együtt szálltak tengerre begyűjteni az eladnivalót.

Legalábbis idáig ezt gondolta.

Oliver hiánya óta folyamatosan veszekednek, és ami a legfurcsább az egészben, hogy a nő úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Az esti pityergései is el-elmaradoztak. Nem hajlandó beszélni a férfiről, azonnal témát vált. A fogadott lányával üvöltözik, és lehetetlen hogy ne jutottak volna a fülébe a szóbeszéddek Anilról. A mostani balhé is így robbant ki köztük.

Szilla alkonyatkor indult vissza. Az udvaron nekifogott az elmaradt teendőinek. Fát aprított, vizet húzott a kútból.

- Khm. Khm. Khm - erőltetett krahácsolást hallott maga mögül. Hatalmasat ugrott ijedtében.

- Ki maga? - sikította és felkapta a baltát a kút mellől.

- Héé, nyugi, kislány, nyugi. Nem akarlak bántani - egy nagydarab vörös hajú férfi rejtőzött a bokrok között. Ki tudja mióta leskelődött már.

- Talán egy szatír - futott át Szilla agyán a gondolat - és még elszántabban markolta a balta nyelét. Gyakran hallott rémtörténeteket a faluban förtelmes kalózokról, akik gyakran hónapokig nem látnak nőt a hajókon, így mire szárazföldre ér a talpuk, annyi önuralmuk sincs, hogy elkészálódjanak a helyi bordélyházba.

- Mit akar? - a rémes gondolatok miatt kezdte elhagyni a bátorság a lányt, csak egy kis nyüszítés közepette sikerült kinyögni a két szót.

- Nyugodj már meg, tényleg nem akarlak bántani. Üzenetet hoztam egy bizonyos Oliver Rémondtól. A Szilaj Csikóban mondta el a csapos, hogyan talállok ide. A lányát keresem.

Szilla agyában hipergyorsasággal cikáztak a gondolatok. A Csikó a kocsmá. Oliver Rémond az apja. A szíve hevesen vert a név hallatán, szinte a torkában dobogott. Képtelenné vált az értelmes gondolkodásra.

A férfi megérezte, nem szólt semmit, csak átható zöld szemeivel pásztázta a lányt, amíg az meg nem nyugodott.

Szilla szívverése lassult, most már ő is jobban megnézte magának a természetes vöröst. Fiatal férfi, a húszas évei végén vagy a harmincasok elején. Nehéz megmondani. A borosta, viharvert gúnya, karikás, vérekes szemek, apró szarkalábak, hosszú éjszakákat, nehéz fizikai munkát sejtettek. A szeme értelemről árulkodott, és ha Szilla őszinte akart lenni, igazán jóképű volt a maga férfias, nyers módján. Egy pillanatra kedve támadt megszagolni, tényleg olyan fémes illatú-e a bőre, mint ahogy képzelet.

- Én vagyok az - köszörülte meg a torkát a lány.

- Á, remek - csattant fel a férfi, és távolságtartó, bizalmatlan kisugárzása megváltozott hirtelen - rengeteget hallottam rólad, Szilla. Rémond egy levelet küldött neked, és ne aggódj, jól vannak.

- Vannak? Mi az, hogy vannak? Mégis kivel van az apám? - az idegen arcán zavar jelent meg, de csak egy pillanatra, majd tudatosan rendezte vonásait. Megvonta a vállát, mint aki nem tud semmit.

- Egyébként a nevem Eldon - mosolyodott el. Vajon csak a témát akarta elterelni?

Egy összehajtott papirost nyomott Szilla kezébe, majd egy kacsintás kíséretében hátat fordított, és eltűnt a sötétben.

A szőkeség zavartan nézett utána. Széthajtotta a levelet, és olvasni kezdte az apja kapkodó, mégis szabályos betűit. Önkéntelenül is eltátotta a száját a döbbenettől.

